

Zou je d'r niet even aan willen zitten?

Al deze uiterlijk-heden hebben natuurlijk geen directe invloed op de sound, maar ze maken wel deel uit van de aantrekkingskracht en bespeelbaarheid van het instrument

→ zijn dan ook vervangen door andere rood/blauwe schakelaars. Ook de belettering is hier en daar wat van grootte veranderd. Dit zijn overigens voor het grootste deel verbeteringen, met uitzondering van kleine foutjes, zoals het aangeven van Sustrein level in milliseconden. Oeps! Nog meer trivia... De cut-off frequency wordt nu aangegeven op een schaal van 1-10 in plaats van -5 tot +5, de aan/uit knop is wat verplaatst en de Decay/Glide on/off inputs zijn achterkant van de synth. De koptelefoonaansluiting is ook naar achteren verhuisd, en de drie 'controller' knoppen uiterst links zijn iets opgeschoven om plaats te maken voor drie nieuwe schakelaars.

Los daarvan is de layout vrijwel identiek. De grote knoppen voelen hetzelfde als die op de oorspronkelijke MiniMoog en ik houd in het bijzonder van de modulatie en pitch bend-wielen die het witte plastic van de latere MiniMoogs achter zich hebben gelaten en zijn uitgevoerd in het transparante plastic van de eerste generaties. Moog Music is net zo zorgvuldig omgegaan met het houtwerk en de verhouding van het opklapbare control panel en de elektronica.

Al deze uiterlijkheden hebben natuurlijk geen directe invloed op de sound, maar ze maken wel deel uit van de aantrekkingskracht en bespeelbaarheid

van het instrument.

Tijd om de MiniMoog uit de koffer te halen en hem op een voldoende zachte standaard te zetten (hier dien je mee om te gaan alsof het je eigen kinderen zijn). Ik merkte nog een paar verschillen op, zoals het hout dat iets zachter lijkt dan dat van een originele. Ook is de nieuwe Moog wat dieper dan de oude.

Daar maakt de nieuwe MiniMoog iets lomper dan het origineel. Maar laat ik niet overdrijven... In essentie hebben we het hier over kleine verschillen. Alle belangrijke features zitten er op, tot en met details als de niet-standaard power outputs en de S-Trig interface. Kortom, de nieuwe MiniMoog ziet er uit als...een nieuwe MiniMoog.

Op het tweede gezicht

Zoals zoveel klassiekers - het Hammondorgel, de D6 Clavinet, de Fender Rhodes en de Mellotron - is de MiniMoog veel eenvoudiger dan je zou denken. Het lijkt wel alsof hij al die controls en ingewikkelde modulatie-matrixen niet nodig heeft, en dat andere instrumenten die alleen maar bezitten om beperking- en in hun klank te maskeren.

Dit is natuurlijk niet waar, maar kijk eens naar de specificaties: een MiniMoog is monofoon, heeft geen aparte LFO, slechts zeer beperkte modulatie

vrijten zijn aan een verschillende afstelling van de instrumenten. De envelopes zijn iets verschillend. De maximale attacktijd op mijn oude MiniMoog is merkbaar langer, maar daar staat tegenover dat op de nieuwe de decaytijd langer is.

Veel belangrijker dan de maximale attacktijden zijn de minimale, want die bepalen hoe aggressief een sound kan zijn. Ze zijn hetzelfde. Fantastisch! De noise generator is een ander element dat iets anders reageert, maar je kunt het filter zo bijstellen dat beide instrumenten identiek klinken. Ook heeft het pitch bend-wiel een groter bereik op mijn oude MiniMoog dan op de nieuwe.

Wat is het verschil?

Dus de oude en nieuwe MiniMoog zijn totaal verschillend? Nou nee. Er zijn twee gebieden waarop de nieuwe MiniMoog mijn oude voorbijstreft. Op de nieuwe bieden de detune controls voor oscillator 2 en 3 een aanzienlijk wijder gebied, zo'n anderhalf keer de range van mijn vorige. Nog belangrijker, de filter zelf-oscillatie op mijn Moog houdt op bij zo'n 400 Hz, terwijl de nieuwe MiniMoog doorgaat tot de laagste grens van mijn monitrs. Dit is een belangrijke verbetering.

Als je MiniMoogs met elkaar vergelijkt moet je altijd in je achterhoofd houden dat er veel veranderingen aan het originele instrument zijn aangebracht gedurende zijn eljiante bestaan en dat een aantal hiervan vrij ingrijpend waren.

Deels hierdoor, en deels door de grote mate van afwijkingen en toleranties in de afstelling van de

Alternatieven

De MiniMoog is enig in zijn soort. Geen enkele synth ervoor of erna spreekt zo tot de verbeelding. Maar als je toch alternatieven wilt

overwegen, kijk dan eens naar de Studio Electronics SE-1, die f 3.395 /Bfr. 61.700 kost en het dichtst in de buurt komt van een MiniMoog qua geluid en realtime control, maar je krijgt geen toetsenbord en geen fraai houtwerk. De Nord Lead 2 (f 4.495 /Bfr. 81.700) kan een hele hoop analoge sounds nadoen maar, om even te mierenneuken, hij klinkt meer als een Sequential Circuits Prophet V. En wederom, geen houtwerk! Zoals ik zei: de MiniMoog is enig in z'n soort.

In den beginne...

"Vertrouw me, ik ben het, Bob Moog..."

Bob Moog introduceerde de MiniMoog Model D (A, B en C waren prototypes) op de AES conventie in oktober van 1970. Het was een revolutie in synthesizer design. Hij was niet alleen betrouwbaar en stabiel, het was ook het eerste draagbare instrument dat je met enig vertrouwen als melodiestrument kon programmeren en bespelen. Het werd al snel het solo-instrument van veel toetsenisten.

Norfin kocht Moog Music in het midden van de jaren zeventig en ging door met de ontwikkeling en verkoop van de MiniMoog. De belangrijkste update was dat vanaf serienummer 10176 en hoger de originele Moog oscillatoren werden vervangen door nieuwe, die stabielere waren. Veel Moog-

spelers lieten toen hun oude model updaten. Norfin stopte in 1981 met de productie van de MiniMoog en verving deze door de Source, een innovatief instrument met geheugens, een sequencer, arpeggiator en een primair voor synthesizers, digitale bestuurbare parameters.

Uiteindelijk werden er slechts 12.242 MiniMoogs gebouwd waarvan de laatste (serienummer 13259) aan Bob Moog werd aangeboden op de NAMM show in 1981, vier jaar nadat hij het bedrijf had verlaten dat zijn naam droeg. Geschiedenis inmiddels.